

ἦν τῷ ἔτιδε διὰ τῆς τελευταίας φράσεώς της : «Θὰ ἴδωμεν».

Μετὰ τὴν δολίαν ἐξομολόγησιν τῆς νέας γυναικός, τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐν Παρισίοις βαδίζων, διήρχετο δι' αἰμάτων καὶ διαφθορὰς καὶ ὅτι ὑπὸ τὸ εὐγενὲς προσωπεῖον τῶν τε ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, ἐκρύπτοντο τέρατα, μελετῶντα ἀποτροπαίους πράξεις, ὅτι δὲ περὶ αὐτόν, ἐν τῇ σκιᾷ, ἐκρύπτοντο φοβερά μυστήρια.

Πᾶν ὅ,τι μέχρις ἐκείνου ἐλάτρευε, τῷ ἐφαίνετο μισητόν, πᾶν ὅ,τι μέχρις ἐκείνου ἐσέβετο τῷ ἐφαίνετο ἄξιον πάσης περιφρονήσεως.

Ἐν τῇ πρώτῃ στιγμῇ, μόνος ὁ θάνατος παρουσιάσθη εἰς τὸ πνεῦμά του ὡς θεραπεία καὶ λήθη τῶν ἀτιμιῶν, ὥς μέχρις ἐκείνου ἠγνόει.

Ἐλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅτι θὰ τοῦ ἦτο τοῦ λοιποῦ ἀδύνατον νὰ ζήσει, ἐν τῇ περιφρονήσει ἐκείνη παντὸς αἰσθήματος, καὶ ἐν μέσῳ τοῦ χάους εἰς ὃ αἰφνιδίως ἐβρίσθη ἐκ τοῦ ὕψους ὅπερ ὤνειροπόλοι ἐπὶ εὐρίσκετο.

Καὶ αὕτῃ ἡ μαρκησία ἀπόλεσεν ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ, τὸ ἄπειρον σέβας δι' οὗ τὴν περιέβαλλε.

Μέχρις ἐκείνου, αὕτῃ ἦτο ἡ μήτηρ του, ἡ γυνὴ ὄηλ. ἦν ἡγάπα, ἦν ἐσέβετο πλείυτερον παντὸς ἄλλου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ἦδη δὲν ἐβλεπεν ἐν αὐτῇ, παντοῦ ὅπου ἂν ἐστρέφετο καὶ ὅταν ἀκόμη ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως μὴ διακρίνη, τὰς ἀτιμίας ἐκείνας, εἰμὴ τὴν παλλακίδα τοῦ γέροντος βαρόνου Ζάμ, περὶ τοῦ ὁποίου διηγούντο ἐν ταῖς αἰθούσαις ἔνθα ἐσύχναζε, τὰ παροιμιώδη ἐλαττώματά του καὶ τὰς μεγάλας καταχρήσεις του.

Στενοχωρεῖται τις ἐξ αἰδοῦς ἐνώπιον τῆς ιδέας τοῦ νόθου υἱοῦ».

Διὰ τὸ πλῆθος ὁ Ρολάνδος ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, οὗτινος ἔφερε τὸ ὄνομα καὶ ἦδη δὲν ἠδύνατο νὰ συνειθίσῃ εἰς τὴν ιδέαν, ὅτι ὁ Ροζενδάλ ἦτο ἀδελφός του, ὅστις μάλιστα ἰθεωρεῖτο παρ' αὐτοῦ ὡς ἐχθρός, διότι ἐφόνευσε τὸν μαρκήσιον δ' Ἀρτάν χωρὶς νὰ ἔχῃ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν βρασμόν τῆς αἰφνιδίας ὀργῆς, καὶ πρὸ πάντων, διότι ἦτο ἐραστὴς τῆς γυναικός, ἣν παρὰ τὰς παρηναισείας τῆς φρονήσεως, δὲν ἔπαυε ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ ποθῇ ἐμμανῶς.

Παρελθούσης τῆς πρώτης ἐντυπώσεως ἐσχηματίσε τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ μετ' αὐτῆς μακρὰν, εἰς Καρθένας ἐπὶ παραδείγματι καὶ ἐκεῖ λησμονούντες τὸν κόσμον νὰ προσπαθήσωσι ὁμοῦ νὰ λησμονήσωσι τὸ παρελθὸν μετὰ τὴν αἴσχη καὶ τὰ ἐγκλήματα ταῦτα.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην ν' ἀπομακρυνθῇ τῶν Παρισίων· ἡ θέα τοῦ μεγάρου δ' Ἀρτάν τὸν ἐστενοχώρει, νὰ φύγῃ ἦτο μόνῃ ἡ ὑπερτάτη ἐπιθυμία του.

Ἄλλ' ἔπρεπεν ἡ κρεολός, ἡ θαυμασία αὕτη γυνή, εἰς ἣν ἤθελε νὰ προσφέρῃ βίον ὅλον ἀφωσιώσεως καὶ θυσιῶν πλήρη, ὅπως τὴν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ ὅσας δυστυχίας ἡ μήτηρ του τῇ ἐπροξένησε, νὰ συγκατατεθῇ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Καὶ διατί ὅχι; μήπως δὲν ἀνέγνωσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ὅτε γονυπετὴς ἐξελιπάρεν ταύτην νὰ συγκατατεθῇ τὸν συμπαθῇ

ἐκείνον οἶκτον, ὅστις εἶναι τοῦ ἔρωτος ὁ πρόδρομος; Καὶ πρὶν τὴν ἀφίσχῃ δὲν τῷ ἦνοιξε διὰ μιᾶς λέξεώς της τὸν ὀρίζοντα τῆς ἐλπίδος;

Πῶς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἐκείνη τὸν ἠπάτα, καὶ ὅτι τὰς θωπείας ἐκείνας τῷ ἀπηθύνη, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προκαλῇ ἐνώπιον τοῦ κεκρυμμένου ἀντιζήλου του, τὴν ὁμολογίαν τοῦ μεγάλου τοῦ ἔρωτος, ὥστε νὰ ἐξάπτῃ τὴν ζήλοτυπίαν ἐκείνου;

Πῶς ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ παιζομένη εἰς βάρος του κωμῳδία ἓνα μόνον εἶχε σκοπὸν. Τοῦ νὰ τὸν ἐμπλέξῃ εἰς τὰ δύκτιά της καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ δοῦλόν της; Ἐὰν δὲ ὑπεχώρησε εἰς αἰσθημα προσωρινοῦ οἴκτου, τοῦτο συνέβη διότι εὐλόγως ἐσκέφθη ὅτι ἄλλος θὰ ἐπεφορτίζετο νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐκδίκησίν της, ἄλλως δὲ εἶχεν ὀπισθοδρομήσει περίτρομος εἰς τὴν ιδέαν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἄλλ' ὁ Ρολάνδος ἠγνόει τὰς μυστικὰς σκέψεις τῆς κρεολῆς· ὅταν ἀνὴρ τυφλωθῇ ὑπὸ τοῦ πάθους εὐκόλως ἀπατάται.

Εἶχεν ὅθεν μακρυνθῇ τοῦ μεγάρου τῆς δόστου Μονσώ, ἀπηλαγμένος μεγίστου βάρους.

Εἰσῆλθε παρὰ τῷ Ρώσσῳ φίλῳ του καὶ ἔγραψε τὰς γραμμὰς ἐκείνας ἐν τῷ ἐπισκεπτηρίῳ, ὥς δυστυχῶς δ' αὐτόν ὁ Ροζενδάλ ἀνέγνωσε.

Ὁ δυστυχὴς ἐμήνυσεν εἰς τὴν μητέρα του ὅτι δὲν θὰ ὑπήγαινε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὸν οἶκόν του καὶ ἐδείπνησε μετὰ τοῦ Ρώσσου εἰς τὸ Ἀγγλικὸν καφενεῖον.

Κατόπιν εἰσῆλθον εἰς ἐν τῶν θεάτρων τοῦ βουλεβάρτου, ἀφ' ὅπου ταχέως ἀπῆλθον, στενοχωρηθέντες ἐκ τῆς ἀηδοῦς παραστάσεως τῆς ἐσπέρας ἐκείνης.

Ἐκεῖθεν διηυθύνθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ξιφασκίας τῆς βασιλικῆς δόστου.

Ἡ αἴθουσα αὕτη εἶναι μία τῶν ἀριστοκρατικωτέρων τῶν Παρισίων καὶ ἀληθὴς ἀκαδημία τῆς ξιφομαχίας.

Τὰ πάντα ἐκεῖ εἶναι σοβαρὰ τὴν ὄψιν.

Οἱ τοῖχοι τοῦ μεγάλου προδρόμου, τοῦ φέροντος πρὸς τὰς αἰθούσας, εἶναι κεκαλυμμένοι εἰς ὕψος ἀναστήματος ἀνδρὸς διὰ ξύλου δρυὸς κατεργασμένου, ἄνωθεν δὲ ἐμπετασμένοι διὰ βελούδου διαποικιλτοῦ, ὥχρου πρασίνου χρώματος, ἀρμόζοντος εἰς ἄκρον πρὸς τὰ ἐκ δρυοξύλου τεχνουργήματα τοῦ κατὰ αὐτὸν μέρους.

Εἰς τὸ βάθος ἀνοίγεται τὸ πλυντήριο μετὰ τὰς εὐρυχώρους μαρμαρίνους λεκάνας του καὶ τὰς κρίνας, τὰς κατασκευασθείσας κατ' ἀπομίμησιν τοῦ παλατιοῦ Πίττου.

Εἰς τὸ πλάγιον τούτου εἶναι ἡ βιβλιοθήκη ἐνθα εὐρίσκει τις πᾶν σύγγραμμα πραγματευόμενον περὶ τῆς εὐγενοῦς τέχνης τῶν ὀπλων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀρχαίας Ρώμης μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Καὶ ἐπὶ τέλους αἱ δύο ἀπέραντοι αἰθούσαι, ἐνθα παραδίδονται εἰς ἐντελεῖς προσβολὰς διὰ τοῦ ξίφους οἱ ἐξέχοντες τῇ ξιφασκίᾳ μετὰ τινων ἀληθῶν ξιφομάχων κλασσικῶν εἰς τὸ ἔργον καὶ ἐρασιτεχνῶν, οἵτινες καθίσταντο διαβόητοι ἐν τῇ ὑψηλῇ κοινωνίᾳ, ἀγαπώσης πάντοτε τὴν εὐγενῆ ταύτην τέχνην τῆς ξιφομαχίας.

Ἐκεῖ εὖρον πολὺν κόσμον.

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν μεγάλη ζωηρότης ἐπεκράτει ἐν ταῖς αἰθούσαις. Ἐπὶ τῶν τοίχων τὰ ξίφη παντὸς εἶδους καὶ αἱ προσωπίδες, τεταγμένα κατὰ σειρὰν ἢ ἐν σχήματι πανοπλίας, ἥστραπτον ἐπὶ τῶν ἀνοιχτοχρῶν τοίχων, τῶν ὑπερπυσμένων δι' ὑφάσματος τεφροχρόου, περιβαλλομένου ὑπὸ κεντημάτων.

Καθήμενοι ἢ ἡμικεκλιμένοι ἐπὶ τῶν διβανίων, ἐφ' ὧν αἱ αἰθούσαι περιεβάλλοντο, οἱ θεαταί, ἐφημεριδογράφοι, ἀναζητοῦντες νέα, χρηματισταί, ζητοῦντες ἀναψυχὴν ἐκ τῆς ἀνίας καὶ τοῦ θορύβου τῶν ἀριθμῶν, ἀξιωματικοὶ τῆς ἐν Παρισίοις φρουρᾶς, καλλιτέχναι διάσημοι ἢ ἄεργοι ἐκατομμυριοῦχοι, ἐξήταζον προσεκτικῶς τοὺς ἀσκουμένους καὶ ἐλάμβανον σημείωσιν τῶν ἀμυχῶν, διδομένων μετ' ἄκρας εὐγενείας ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων, οἵτινες τὰς ἐδεύοντο.

Ὁ δὲ Γκαρέν, φέρων τὴν βλουζάν του καὶ προσωπίδα ἐπὶ τοῦ προσώπου παρείχε τῇ αἰθούσῃ τὸ θέαμα προσβολῆς διὰ τοῦ ξίφους, μετὰ τινος τῶν πρωτευόντων τῆς αἰθούσης, ὡραῖον νέον τριακονταετῆ νευρικόν, ἀλλὰ ἰσάμενον στερεόν εἰς τὴν θέσιν του, ἔχοντα δὲ τὸ ἀνάστημα τοῦ Ἀντινόου.

Ὁ ὑποκόμης προφανῶς ἐφαίνετο κατώτερος τοῦ ἄλλου.

—Τί ἔχεις λοιπὸν ἀπόψε; τῷ εἶπεν ὁ ἀντίπαλός του ἀνακόπτων τὴν ξιφασκίαν. Ἐνῷ εἶσαι καλλίτερός μου, ὑπερασπίζεσαι ἀδεξίως, ἀντικρούεις ἀργὰ τὴν προσβολὴν καὶ ἂν δὲν ἐπρόσεχα θὰ σὲ ἐσοῦβλιζα ὡς πτηνόν.

—Δὲν ἔχω ὄρεξιν ἐξαρκήσεως ἀπόψε· ἔχω τὰ νεῦρά μου, εἶμαι ἀπνηθῆκώς;

Καὶ ἀπλωθεὶς ἐπὶ τινος διβανίου προσεποιήθη ὅτι κοιμάται.

Ὁ δ' Ἀρτάν καὶ ὁ κόμης Σουβίσκη εἰσῆλθον.

Ὁ Ρολάνδος περιερχόμενος τὴν αἴθουσαν ἐχαίρετα φιλικῶς τοὺς γνωρίμους του.

Τὸν ἡγάπων πάντες διὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρακτήρος του καὶ τὴν εὐπροσηγορίαν του.

Ὁ στρατηγὸς δὲ Ρουβίλλ, ὁ πρόεδρος τοῦ μεγάλου ἱπποδρομίου εἶχεν εἰσέλθει συγχρόνως μετ' αὐτόν.

—Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ μελοδράμα, εἶπε τῷ Ρολάνδῳ, ἀλλ' εἰπέ μου λοιπὸν σὺ, τίς εἶναι ἡ ἐξαισία γυνὴ ἣν εἶδον ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου;

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Περιοδικὸν μηνιαῖον δι' οἰκοδεσποίνας καὶ μητέρας καὶ νεάνιδας, ἐκδιδόμενον εἰς αὐτοτελῆ κομψότατα τομῆα ἐξ 68 σελίδων ἑκάστον κατὰ μῆνα. Τὰ 12 τομῆα τοῦ Ἀ' ἔτους: Ὑγιεινὴ τῆς Καλλονῆς, Οἰκιακὴ Μαγειρικὴ, (ἐξεδόθησαν ἤδη), Οἰκιακὴ Ζαχαροπλαστική, Ὀδηγὸς Συμπεριφορᾶς. Ἡ Οἰκοδεσποῖνα ὡς Νοσοκόμος καὶ Φαρμακοποιός, Πῶς διατηροῦνται καὶ καθαρίζονται τὰ ἐνδύματα, Οἰκιακὴ Γαλακτοκομία, Πῶς διατηροῦνται τὰ τροφίμα, Ὑγιεινὴ τῆς οἰκίας, Τὰ πρῶτα καθήκοντα τῆς μητρὸς, Οἰκιακὴ ἀνθοκομία καὶ Ἡθικὴ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων.—Πρωτοφανὲς ἐν Ἑλλάδι δημοσίωμα, χρησιμώτατον, πρακτικώτατον, εὐδυνάτοτον.—Συνδρομὴ ἑτησίᾳ Ἑλλάδος δρ. 4, Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 5.—Γραφεῖον, ἑδρ. Θεμιστοκλέους 60, ἐν Ἀθῆναις.